

De la celebra poveste cu marul, a fost clar ca unul va da, pentru vesnicie, vina pe celalalt. Parintii nostri din Paradis ne-au transmis genetic dragostea imperfecta.

Daca ne gandim bine, atunci si acolo a inceput primul razboi mondial, cel mai lung, mai crancen si mai distrugator cu putinta.

S-a spulberat, cu un singur gest, aparent afectuos, perfectiunea rasei umane.

Din cand in cand, mutatii genetice de neexplicat genereaza cupluri durabile, insignifiante exceptii ale unui lung sir de certitudini.

Intre timp, cercetatorii au si ajuns la concluzia ca Adam e martian, iar Eva, iremediabil, venusiana. El a tinut minte ca instanta divina i-a dat-o pe ea drept supusa. Ea n-a uitat, la randul sau, ca doar unul e facut din tarana. Si nu ea este aceea.

De ce nu s-au despartit atunci? Cum sa fi spus ea: Plec la mama! La care „mama”? Cum sa fi amenintat: Imi iau copiii si nu ma uit inapoi! Care „copii”? Sau el, cum sa fi spus: Cealalta e mai frumoasa, mai desteapta, mai devreme acasa! Care „cealalta”? El singur, ea singura, in Paradis. Si-au unit singuratatile pacatoase si lipsite de optiuni, intre care a ramas, pentru eternitate, veninul latent al sarpelui.

Si asa a inceput showbiz-ul, afacere prospera, care a cultivat pana la paroxism gustul pentru spectacol. Spectacolul in doi (sau trei) al celorlalti. Spectacolul nostru in doi (sau trei). Ce conteaza? Rating sa fie. Si antren. Sa nu ne plictisim. Pentru efecte de contrast, producatorul mai lanseaza si povesti din alea naclaite in iubire, ca baclavalele in sirop, cu Cosanzene, Juliete si Isolde, care duc televiziunea la faliment singur.

Asa ca, rupi in zori o fila din calendar, completezi cu interes disimulat rebusul stupid de pe verso, cauti in frigider ceva de ciugulit, fara calorii, stabilizatori si coloranti sintetici, asculti horoscopul pe care oricum nu dai doi bani, iei cateva guri de cafea fara zahar si, pana sa pleci,

deschizi fereastra pentru spectacolul inevitabil de fiecare zi, facand obisnuitele pronosticuri cu privire la cine mai divorteaza in cartier si de ce.

Ai o banuiala ca va fi vorba, astazi, de vecinul din vila de vis-a-vis, un domn simpatic, sobru, usor grizonat, trecut de 55, cu functie, sotie, copii, nepoti, (iar de curand) si cu o secretara nou-nouta de varsta Lolitei si a fiicelor lui, desigur, plimbata cam des in ultima vreme, cu limuzina de serviciu.

Iti spui ca intuitia nu te-a inselat nici saptamana trecuta, cu privire la vecinii de la 2, nici acum doua zile, cu cei de la 9.

Iti trece fulger prin minte singuratatea de o viata a mamei tale care, ramasa vaduva la 30 de ani, si-a promis sa nu se lege nicicand de un sot care sa-i intre incaltat pe covoare si sa-i persecute copilul.

Nu te mai intrebi de ce vecinii de la parter stau de zece ani impreuna si isi cresc copiii fara sa-si declare public devotamentul „pana cand moartea ii va desparti”. Intelegi ca, intre timp, ce leaga Cel de Sus omul a ajuns sa dezlege, cu nonsalanta, pe pamant.

Te amuza ideea ca ar trebui, in loc de certificat de casatorie, sa se dea un certificat de garantie, cu termen de valabilitate, mod de utilizare, conditii de pastrare si insotit de clasicul „Daca apar manifestari neplacute, adresati-va...” cui oare?

Visezi o clipa sa-ti bata intr-o zi la usa Mircea Radu, sa-ti spuna „scumpete” pupandu-te pe amandoi obrazii, sa te invite in caravana ca sa asculti mesajul „din dragoste” al fostului sot care te cheama (in sfarsit) inapoi, dupa ce ti’a cerut iertare zadarnic pe nu stiu ce canal TV, cu ochii in lacrimi...

Aerul rece al diminetii te trezeste la realitate. Iti promiti solemn sa nu te mai uiti in veci la emisiuni de’astea cu declaratii, iertari, teste si tradari in dragoste. Asa cum ti-ai promis (si ai reusit) sa nu mai crezi in ochi dulci si vorbe alunecoase (sau invers). Si treci, curajoasa, pragul unei noi zile.

P.S. Textul este o fictiune Orice asemanare cu realitatea este o coincidenta.

Prof. Ioana Luminita Ungureanu